

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI
COSTARÀ AL MENOR UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 centims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 cèntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5

CAPS DE BROT

CARLOS OSSORIO Y GALLARDO

Atildat, pulcre, elegant
y escampant sal á mans plenas
es un dels bons escriptors
de la castellana terra.
Treballa en los grans diaris
y sovint dona á la premsa
llibres tan fins com las *Crónicas*
y com *La vida moderna*.

CRÓNICA

¡Qué bé coneixeria 'l caràcter fantasiós dels espanyols l' inventor de la Lotería Nacional!

Ell va dir:—Jo 'ls proporcionaré uns quants dias de somiar grandesas, de fer càlculs hermosos, de bressarse en esperansas afalagadoras, y ells, en cambi, comprarán aquesta ditxa ilusoria, pagantla en bonas monedas ó en lo seu equivalent en bitllets de Banch.

La Lotería no es més que aixó: donar á uns pochos sols una part de las cantitats que 's fan pagar á tots los que compran bitllets, quedantse 'l banquer la porció més grossa.

Calculat lo negoci aritmèticament es una ruina á ulls vistos pels que jugan, y una ganancia segura y considerable pel que s' entreté á ferlos jugar.

Examinat moralment l' assumpto, significa la desautorisació més flagrant de la lley que castiga 'ls jochs d' atzar, y de las autoritats que tenen al seu càrrech l' aplicació de la lley.

Y en tots conceptes es una broma pesada.

* * *

¡Sort encare que la rifa grossa se celebra pels vols de Nadal!...

Quan tothom está més enfrascat rumiant l' empleo que donará á las sumas inmensas que hau de tocarli de treure la grossa, 'l telégrafo, tot de un plegat, trasmet brutalment á tota Espanya 'l número favorecut, l' únich número qu' entre 'ls 60,000 (¡una friolera!) s' ha de menjar la poma.

Llavoras los poseedors dels 59,999 números desairats, que repartits en décims y participacions grossas y xicas, implican una cantitat inmensa de personas, cauhen del burro, y si bé encare esperan alguna de las sorts secundarias ó alguna de las petites ó 's consolan ab un desairat reintegro, la veritat es que 'ls que ja no poden aspirar á res enterament, han de resignarse, y ho fan fàcilment, trobantse en vigílias de la gran festa, l' únich dia del any en que l' espanyol se permet menjar opíparament.

A las penas, punyaladas y bons tragos de vi bó.

Després dels fantasiosos ensomnis, la realitat del gall, dels turróns y dels vins generosos. Després de la borratxera del esperit, la borratxera del cos.

Aixís es lo mon.

O millor dit: aixís es Espanya.

*

* *

Aquest any la primera ha caygut á Zaragoza y la segona á la Corunya.

Tenia 'l bitllet favorecut ab aquella, un carnicé, 'l qual havia donat participació á uns sens fi de parroquians, entre 'ls quals se contan un gran número de criadas de servey. Lo carnicé, aquesta vegada, ha tallat... lo bacallá.

Davant de la séva taula hi ha hagut manifestacions de alegria boja, d' entussiasme delirant. Lo bitllet afortunat que avants del dia 23 valia sols lo que costava ó sigan 100 duros, y que desde aquella fetxa ja 'n vá valer 600,000, va ser trasladat solemnement al Banch, en calitat de depósit. Ab una mica més s' organisa una professó. A lo menos no faltaren entussiasmas que cridavan:—*Viva la virgen del Pilar!*... demostrantse una vegada més que 'n aquella heróica ciutat tots los successos propicis s' atribuheixen á la *Pilarica*.

Lo més bonich era 'l devassall de platxeria de las criadas, qu' en lo successiu ja no serán raspas, sino finas, tant més finas quant més grossa siga la participació que tingan en lo premi.

Una d' ellas, que havia sortit á la compra, digué:

—Rediós: yo ya no compro... que vayan los amos mesmos á la plaza.

Y aquell dia va condenarlos á dijuni.

La que menos, deixaria cremar lo platillo ó tiraría un paquet de sal al *puchero*.

Y com l' alegria dintre del gremi en aquests cassos acostuma á ser comunicativa, las unas per lo que varen treure, y las altras per parlar d' ellas y distreure's contant las escenas de la carniceria, 'l fet es que 'l dia 23 de Desembre, la meytat de las familias de Zaragoza, per forsa hagueren de dinar malament.

—

Fa alguns dias un periódich de Madrid donava compte de un fet digne de ser conegut, per referirse al ilustre marqués, fundador de la piadosa associació de la Fulla y director de la Companyia Trasatlántica.

Es lo cas que 's descubrí no sé com que 'l capitá de un dels barcos de la Companyia era masó. ¡Figúrinse quin escándol!... ¡Un barco que si molt convé porta 'l nom de un papa ó de un sant, manat per un individuo afiliat á la proterva secta á aqueixa institució condemnada per l' Iglesia, malehida diariament pels pontífices, anatematisada per tota la grey de sotana que constitueix la milicia de Cristol!...

Naturalment, encare que 'l capitá, com á marino no deixava res que desitjar cumplint lo seu deber ab irreprotxable fidelitat, era menester donarli las dimissorias, perque ni un moment més pogués profanar ab la séva presencia, una cosa tan santa com un barco de la Trasatlántica.

Y aixís va ferse.

L' ilustre marqués de la Fulla, devía dir:

—Serveixi d' exemple aquest acte de salvadora energia, y entenguin los masóns una vegada per sempre que la Companyia Trasatlántica, aliada fidel de la Companyia de Jesús, no transigirá may ab ells.

Fins aquí l' ilustre marqués no feya altra cosa que acreditar una vegada més la séva acendrada fama d' home religiós y atent fins á la exageració á las ensenyansas de la Santa Mare Iglesia. Al despedir á un franc-masó, en la impossibilitat de cremarlo de viu en viu, sistema qu' en los temps actuals, ha caygut en desús, se guanyava en certa manera l' honrós sobrenom de Felip II de la banca y de las grans empresas.

*

* *

Pero 'l fet té una segona part.

Sembla que 'ls demás capitans dels barcos de la flota (y al arribar aquí deixo la paraula al periódich de Madrid que divulgá la noticia) «sabadors de la separació del seu company se presentaren personalment ó per medi de apoderat, al marqués de Comillas, y li digueren que trobantse ells en lo mateix cas que l' expulsat (¡horror!) la séva dignitat els aconsellava sufrir la séva mateixa sort.»

¿Qué 'ls sembla?

—¿Y qué va fer l' ilustre marqués de la Fulla?—preguntarán vostés.—¿Se 'ls treuria del davant á caixas destempladas? ¿Veritat?

Espérinse una mica, y continuhin llegint:

«Y llavoras, pensant avants qu' en altra cosa en los perjudicis que la flota y per lo tant los interesos de la séva casa sufririan ab la retirada de aquells vintitants homes intellegents, práctichs, braus y honrats, lo marqués de Comillas, católich sens tatxa é intransigent en assumptos de fé, s' ol-

LOS SANTOS IGNOCENTS

¡Anda, Barcelona, que te l' han posada ben grossa!

vidá de la Iglesia, del seu representant, del seu abolengo, de la séva historia, fins de la salvació de la séva ànima, y transigi y tots los capitans continuaren al mando dels barcos *á sabiendas ya de que eran masones.*

¡Quin desengany més horrible!

Jo 'm creya que un sant varó, amant avans que tot de la salvació de la séva ànima, cremaria las mans avants que transigir ab l' error y ab la maldat simbolisadas per la masoneria. Pérdinse 'ls barcos mil vegadas, y sálvinse 'ls bons principis de la religió y de la fé, mirant no las riquesas de aquest mon y sí sols las dolsuras y benaventuransas de la vida eterna.

* * *

Y ara, una noticia per acabar:

La Companyia Trassatlántica, després de set anys de no donar un xavo als séus accionistas, ha acordat repartirlos un *dividendo*.

¿Qué diuhen? ¿Qué ja comensan á creure en los miracles?

Donchs no s' entussiasmin irreflexivament.

Sent com son las accions de la Trassatlántica de 280 duros, y ascendint lo dividendo acordat á 25 pessetas, resultá que no arriba encare á un dos per cent del capital.

¿Diuhen que més val poch que res?

Convingut.

Pero han de saber que durant aquests set anys de dejuni forsós, las accions qu' eran de 250 duros, sigueren elevadas á 280, per haverse exigit als accionistas un dividendo passiu de 30 duros.

De manera que si ara 'ls ne donan 5, encare 'n surten tornadors per 25.

Y aquí tenen explicat de quina manera 'ls pobres accionistas jugan á la *gana-pierde*.

P. DEL O.

Á L' HOME DE LA DIDA

—Finis Hispanica

Del fons del escorxadador
ahont degollavas bedellas,
del recó dels cafetins
ó del fanch de las tabernas,
va arrencarte l' ambició
y més qu' ella 'l mal exemple!...
¿Qu' erats un gandul?... ¿Y qué?
¿Per ventura s' han de perdre
la carnadura de gos,
l' ànima com sutje, negra,
l' estupidés y l' orgull
l' ignorancia y l' impudencia?

¡Ja has fet bé! ¡Tréute la quia
y converteixla en *coleta*!
¡aixís!... ¡Mastega 'l caló
prostituhint la téva llengua
y ¡apa!... llénsat al toreig
com qui al mar de cap 's llensa
que mentres venguin licors,
no 't faltará *sanch torera*.

¿Ho veus? T' aplaudeix tothom...
creixes com la espuma... nedas
en l' abundancia... tens or...
rendeixes cors de marquesas...
rebs autógrafos réals
¡per més que no sabs de lletra!...

Y en cambi, aquell infelis,

que un temps te 'n volgué fé aprendre
s' está morint lentament
en un recó... ¡de miseria!

M. RIUSEC.

LO FI DEL MON

¡Gracias á Deu!

Aquesta vegada sembla que definitivament va de veras.

Un astrólech anomenat Mr. Falt (*¿falt de qué? ¿de sentit comú?*) acaba de profetisar ab tota la serietat que correspon á un sabi, que 'l món *finirà* irremissiblement, per última vegada, durant l' any 1899.

La veritat, tantas y tantas eminencias ens han assegurat lo mateix; tants cops ens han amenassat ab la ditxosa catástrofe final, que ja comensavam á pèndrensho á broma.

Pero ara la cosa varia. Mr. Falt no es un xarlatan vulgar, d' aquests que van per las plassas menjantse estopa encesa y trayent de la boca metros y més metros de cinta de colors...

Lo terrible profeta que avuy se dona á llum es un astrólech.

¿No saben lo qu' es aixó?

Per forsa n' han de haver vist algún durant los tres dias de Carnestoltas. Un astrólech es un subjecte d' edat algo avansada, que per fer més *frenta* é imposar al públich indocte, gasta barba blanca per tot día. Lo seu sombrero es una especie de piló de sucre, buyt, adornat d' estrelles, ratas-pinyadas, dragons y altres animals simbólichs; lo seu trajo una bata negra, cuberta de caps-de mort blanchs y terminada ab un sarrellet de capritxo.

¿Els sembla si un individuo que 's vesteix d' aquesta conformitat pot estar d' humor per gastar bromas y donar profecias al públich sense com va ni com costa?

Mr. Falt (suposo que adornat ab lo barret punxagut y la bata descrita) interrogá l' altre día als astres, auxiliat per una ullera de gran potencia, y primer confegint, després atacant lo text de correguda, comensá á llegir en lo llibre del nostre porvenir...

Lo bondadós sabi no 'ns diu lo qu' en aquells moments va sentir; pero es de creure que per poch bons sentiments que tingui, 'l cor degué ferli un salt.

Lo món se 'n va definitivament á can Taps. Durant l' any 1899 una estrella ab qua, que ja 'l 1856 vingué á pendre vistas, xocarà ab la terra sense consideracions de cap classe, y del *encuentro* 'n resultarà 'l nostre fi, la desaparició total é irremediable d' aquest planeta.

Al revés del Tenorio, nosaltres no podém dir:

Largo el plazo me poneis.

Del 94, que aném á comensar, al 99 en que ha de tenir efecte l' últim acte del drama *terrestre*, quedan cinch ó sis anys, que ab la precipitació ab que avuy se viu, son induptablement una exhalació.

No veurém acabá 'l sigle; no podrém anar á la Exposició de París; no tocarém los resultats del pressupost de la pau, que diu que no s' han d' apreciar sino fins dintre de vint anys y pico...

Lo pitjor de tot aixó es que Mr. Falt publica la profecia neta y pelada, com qui diu: *Ahí va eso*, sense tenir l' amabilitat de dirnos de quin mal hem de morir.

Una estrella ab qua xocarà ab la terra... Lo món s' acabarà.,.

Perfectamente; pero ¿qué passará després? ¿cóm y de quina manera s' acabarà 'l món?

Fins ara tots los que havian fet pronóstichs d'aquest género, han detallat la cosa donant tots los péls y senyals de la futura espantosa tragedia.

—Lo món—deyan uns—acabarà torrat com una castanya ó un *muniato caliente*. Caurá del cel una pluja de foch, qu' en menos que canta un gall ho encendrà tot; las casas, los homes, las donas, las bestias, tot... ¡hasta 'ls mistos de l' Arrendataria!

—Lo fi del món—profetisavan altres—tindrà lloch á consequéncia d'una espantosa inundació, que cubrirá la terra pel istil del diluvi universal, pero sense deixar cap Noé que puga contarho més tart á las generacions futuras.

—Lo món—deyan per fi altres—s' extingirà paulatinament pel fret. La neu dels polos anirà poch á poch invadint la terra, y la seva immensa superficie acabarà per ser un inmens dipòsit de *mante-cados* sense parroquians.

Lo sabi profeta que ara 'ns depara la Providencia no dona detalls de cap classe.

Ens tira la estrella ab qua entre cap y coll y 'ns esborra de la llista dels vius sense entrar en explicacions.

Ell potser se figura que desde 'l moment qu' hem d' anar á can Pistras, ens ha de ser indiferent anarhi en carril, en tranvia ó á peu.

Si aixís pensa Mr. Falt, s' equivoca. Tot y sapiguent qu' hem de ser suprimits, convindria enterarnos de quina manera s' efectuará la supressió.

¡Qui sab, llavors, las precaucions que un hom podria pendre! Cadascú s' entén y balla sol, y en aquest cas, al que més y al que menos se li ha de reconeixe 'l dret d' eecullir pel últim moment una postura cómoda y, si vol, académica.

Mr. Falt está, donchs, en lo deber de ser més explícit, relatantnos ab tota sinceritat lo que passará en lo terrible instant de la catástrofe.

La estrella que ha de xocar ab la terra ¿hi xocarà de cap? ¿ens pegará un cop de qua? ¿Esmicolará sencillament lo nostre planeta ó 'ns asfixiará ab la bravada mefítica del seus vapors?

SALDO DE COMPTES

¡L' aranya estira cabells!
Y hasta cert punt no es extrany:

aquests senyors están fent
liquidació de *fi d' any*.

PREMI D' AGRAHIMENT

—Es cert que 'm prenen la vara,
però aixó no 'm desespera:
per lo que 'm convingui, encara
me quedarà la *manguera*.

Esperém ab ansia aquestas aclaracions, que 'ns
poden servir de norma pera preparar tranquila y
sossegadament nostra última hora.

Y sobre tot, esperém que la profecia no resulti
camama.

Perque si 'l mon no s' acaba expontáneament en
lo plasso fixat, ab la marxa que prenen las cosas,
dintre de deu ó dotze anys haurém de ferlo acabar
nosaltres mateixos, encare que sigui obrint una
suscripció pública per sufragá 'ls gastos de *der-
rìbo*.

A. MARCH.

CONSIDERIN....

—¡Aquest mal es horrorós!

—Los caixals ¿eh?

—Ca.... no ho sé.

Vamos, espliquis ¿qué te?

¿Quin mal pateix?

—Espantós.

—¿Lo te sovint?

—Si senyó;
créguim; no 'l puch aguantá'.

—Donchs, ja 'l curarém....

—¡Oh cá....

No te pas cura, Doctó'.

—Vaja, no s' espanti, home;
ja veurá com lo treurém
aquest mal.

—Prou; ja ho veurém....

(Me sembla que farem broma.)

—Deixis ja de tonterias;
á veure 'l pols....

—Aqui vá.

—Está molt be.

—Ho estará;

pero ja fa uns quants dias
que 'l tinch bastant alterat

—Potsé 'ls nervis....

—No pot se....

—Donchs espliquis, quin mal te;
ja 'm te mitj desconcertat....!

¿Te gana?

—¿Si 'n tinch? ¡Y tal!

Molta gana, si senyó';
precisament es aixó
tota la causa del mal.

—Sent aixis, donchs, ja veurá
com prenent una botella
de....

—¿Qué? ¿de such de costella?

—¿Tanta fam te de menjá?

—Un xich massa, Deu m' ajudi;
puig fa un any y mitj ó dos
que no m' entra res al cos....

¡Com qué soch mestre d' estudi!

LLUIS SALVADOR

TRES DIAS DE FESTA

Dissapte, dia 23.

En Joan Bonhome fa exámen de conciencia y
de butxaca. La conciencia no pot estar de més
bon regent: tranquilat, humor, ganas de diver-
tir-se.... ¿Qué més pot demanar?

La butxaca.... Escoltém lo que va dihent en Joan
Bonhome:

—D' una part la senmanada; de l' altra las pro-
pinas de Nadal; de l' altra 'ls cinch duros que m'
han tocat de la rifa.... Resúm: una pila de diners
ab l' ajuda dels quals puch passar aquestas tres
festas ab més alegría que 'l rey de totas las Es-
panyas.—

Y en Joan Bonhome 's promet y 's prepara á
ferho tal com ho diu.

Diumenje, dia 24.

Primera festa.

Lo nostre Joan se lleva á mitj dematí y se 'n va
á seguir la fira.

Aquí un gall, allá turrons, més enllá una am-
polla de ví bo; á la dreta neulas, á la esquerra un
melonet....

—¿Ahónt vas, Bonhome?

—Ja hi comprat lo necessari pel recreo interior
de la persona. Vaig á casa á comensar la celebra-
ció de las tres festas.

En Bonhome menja, beu, paladeja 'ls turrons,
s' entreté ab los cruixits de las neulas, devora 'l
meló, torna á beure, torna á menjar....

—¿Qué farém ara?

Al café. En Joan apura á glops l' aromática beguda, fuma un puro darrera l' altre; juga al dómimo, pert, guanya, torna á perdre.... Y fumant, jugant y rihent, arriba al vespre.

En Bonhome s' assenta altra vegada á taula.

Sopa, pero no menja gayre: encare li dura l' enfarféch del dinar.

—¿Qué farás, Joan Bonhome?

Los cartells de las cantonadas responen per ell. Anirá al teatro.

En Bonhome hi va; riu sense veure res, aplau-deix sense sentir qué han dit.... y se 'n torna á casa sense saber qué han fet.

¡Cóm dorm aquella nit en Joan Bonhome!

Dilluns, dia 25.

Segona festa.

A las dotze en Joan tot just s' aixeca.

¿Cóm estém de puros, de turróns, de ví bo, de neulas? ¿S' han fós ja? Aixó ray: ne comprarém més.

En Bonhome torna á refer las provisions.

UN CESSANT

—¡Ze acabó el bróquill...

Assentat davant de la taula, ataca 'l gall com si encara no l' hagués tastat, tragueja 'l moscatell com si may n' hagués begut y aixafa las neulas ab la senzilla alegría d' un nen de sis anys.

—¿Torném al teatro, Bonhome?.... Tornémhi.

En Joan passa la tarde mirant com lo galán fa l' amor á la dama, com lo conde 'ls descubreix.... y 'l galan mata al conde y 'l conde al galan, y la dama 's desmaya ab tota puntualitat al caure 'l teló del últim acte.

En Bonhome sopa, beu, riu, fuma, canta... y se 'n va al llit á altr' hora.

Dimars, dia 26.

Tercera festa.

A mitja tarde en Joan se passeja tot motxo y sense fumar, per la Rambla.

—Bonhome, esteu molt serio: ¿qu' heu acabat l' humor ja?

—No.

—¿Y donchs?

—Hi acabat los quartos.

MATÍAS BONAFÉ.

INTIMA

Encare que ton amor
no 'm tornarán mas paraulas,
deixa que 't diga, María,
lo que no t' he dit fins ara.

Comprenc bé que no m' estimis,
comprenc ton desdeny que 'm mata,
puig m' han pintat á tos ulls
com lo ser més despreciable
y entre tú y jo s' interposan
com una inmensa muralla,
ridículas aprensions
y mes ridiculs obstacles,
que la necia humanitat
¡que ab mí no te rés de humana!
si no 'ls combat ni 'ls defensa,
los tolera y 'ls acata.

Mes si tú no pots volerme,
jo si que puch estimarte,
puig també tinch cor, María,
que sent com senten los altres,
y si bé no has d' ésser méva
perque tot, tot ens separa,
soch felis ab mon amor,
sense un alé d' esperansa
y encare goso volguente
y visch tant sols de mirarte.

JAPET DE L' ORGA.

LO MES DE MARIA (*)

—¿Escolti, senyora Francisqueta, que no baixará aquest any á fer lo mes de Maria ab nosaltres?

—¡Borranga, no fallava més! Y crega que ha fet molt bé de recordarmho, perque quan vagi á la pescateria, de passada compraré un parell de ciris de tres unsas, y un pomet de lliris, y aquest mitj dia 'ls hi portaré.

—Moltas gracias, y cregui que la Verje li agrahirá molt aquest obsequi.

—¡Vol callar!.... Y digui, senyora Pepa ¿qué també baixarán los demés vehins?

(*) Aquest xispejant article devia figurar en l' Almanach d' enguany.

Un intrèpit reservista
que dorm, menja... y passa llista.

Un moret que de segü:
no fa tractats ab ningü.

Un de molt viu qu' era de la guerri-
lla de la mort.

Un periodista que desde qu' es allí
no fá res més que aná á missa.

Lo senyor Muley-Araaf,
amich del tè ab aygua-naf.

Un que á pesar de ser de la Creu roja,
diu que tot ho veu negre.

—¡Jo crech que sí! Per lo menos jo 'ls he fet pas-
sar recado á tots.

—¡Amigo, si que aquest any será concorreguda
la festa! Donchs vaja, jo també faré tots los impos-
sibles perque baixi 'l meu marit.

—Com tingui gust, ja sab que sempre 'ns farà molt
da favor.

—¿Y á quina hora 'l comensan?

—A las dotze. ¡Sobre tot siguin ben puntuals!

—No tinga por, no faltarem...

Aquesta sigüé poch més ó menos la conversa que
va tenir lloch en la entrada d' una rónega escaleta
del carrer de Vertrallans, á las nou del mati, del
dia primer de Maig. Efectivament, la propietaria
de la casa, ó siga la senyora Pepa, tenia la costum
de convidar cada any als seus llogaters, á fi de que
ab la seva presencia animessin las funcions semi-
religiosas, que donava á casa seva durant lo mes de
las flors y que dedicava á exaltar las glorias de Ma-
ria. No 's feu esperar gayre lo notar-se un mohi-
ment extraordinari de obrir y tancar portas, en
aquella silenciosa escaleta, no sent altra cosa que
la disposició del vehins, pera donar compliment á
la invitació que la senyora Pepa 'ls havia fet lo dia
avants. Jo, per una part, també tingui d' assistirhi,
puig li devia alguns favors, lo que feu que al sentir
tocar las dotze, fes via cap abaix.

No fou necessari trucar á la porta, puig aqueixa
estava oberta de bat á bat, lo que feu me fiques á
dins com si fos á casa méva. Al entrar, lo primer
que vaig veure fou un petit recibidor ab quatre ca-
diras d' assiento endosmascat, y de un color casi
perdut, deixant coneixer que aquest, avergonyit de
sa vellesa, havia desaparegut per no sortir may
més. A la paret, penjat, hi havia un quadro del Sa-

grat Cor, encare que per desxifrarho vaig tenir que
fixarmhi molt, perque de cop y volta, creya qu' es-
tava contemplant l' incendi de Sebastopol, ó bé una
aurora boreal, tal era la vermelló y grossas flama-
radas que omplian aquell espay tancat per una
coladura de mitjral lo pam.

Al sentir mos passos, va sortir á rebrem la mes-
tressa de la casa, la que després de molts compli-
ments, demostrant son agrahiment per haver acep-
tat sa invitació, va acompanyarme á la capilla ar-
diente; tal nom mereixia 'l lloch ahont tenia de ce-
lebrarse la festa. Tres renglas de cadiras, ocupadas
per vehinas, omplian aquella petita estancia. Al
enfront hi havia una calaixera de últims del sigle
passat; reposant sobre d' ella una escaparata de
las mitjanas, ocupada per una Purissima, feta sens
dupte per un escultor, en un dia de mala lluna; do-
nant llum d' honor á dita Verge quatre ciris, po-
sats dos per banda, en quatre candeleros desigu-
als, y al bell mitj d' ells hi feya pampallugas una xin-
xeta posada en oli, dins de un pot de porcelana;
adornavan ademés aquell improvisat altar alguns
jerros ab rams mal jirbats de rosas passadas, lli-
ris pansits y xeringuilla esmortuhida.

Al poch rato d' estar allí, y ja cansat de respirar
aquella atmósfera impregnada de tan distintas
olors, se senti 'l toch d' una campaneta tocada ab
forsa pel marit de donya Pepa, indicant silenci, puig
en aquell moment s' anava á comensar la cerem-
nia religiosa.

Tots ens varem ajonollar, y després d' havernos
senyat comensarem á recitar: *Yo creo que estais
aquí presente...* y després d' haver llegit lo senyor
Ramón ab veu nasal, y fent deu mil embuts los tres
punts corresponents al primer dia de Maig, várem

MOROS Y CRISTIANS

Una mora, que tant fa pel moro com pel cristià.

Un curiós, home prudent que s' hi aburreix de valent.

Un moro de rey que no ha vist lo rey en sa vida.

Un tinent que al 'nà allí dalt creya tornà general.

Lo dibuixant Reculleras que pinta forts y chumberas.

Un mano que ab molta nyonya va pintatnos la cigonya.

resar cinch *Ave marias* seguidas del *Gloria Patri*.

¡Mes aquí fou Troya! Tot just haviam acabat de dir *Amen*, quan tot d' una cau un dels ciris, anant á parar damunt d' una nena de set anys que hi havia asseguda al primer rengla de cadiras. ¡Quin modo de plorar aquella pobra criatura! Tots varem aixecarnos corrent en ausili d' aquella nena, y per un instant ¡*á dios* mes de Maria! L' un corria per donarli vi ab sal, que diuhen qu' es tan bó pe 'l susto; un altre ratllava una patata, per posarli las retlladuras á la cremada que s' havia fet en una má. La pobra de la senyora Pepa corria esblaymada d' una part á l' altra, sense saber lo que li passava y ab una ampolla d' aygua nafála ma... ¡alló semblava la fi del mon! Sort del Sr. Ramón que tingué la santa ideya d' anar á comprar deu centims de caramellos, los quals ab sa dolsor, varen calmar lo plor d' aquell angelet y retenirli 'l singlot que li causá 'l dolor de la cremada.

Després de haverse calmat tal rebombori, altra volta 'l senyor Ramón senyalá ab un repich de campaneta que tornava á continuar l' interrompuda festa... y agafant lo llibre, 'ns feu recitar la oració que comensa: ¡*Oh divina Madre!*... Acabat vingue la consabuda práctica, y per fi la *Jaculatoria* seguida de *Dominare nostri tu et filius tuus*.

Al ser aquí, 'l públich tingué un moment d' expansió, en tant lo senyor Ramón buscava l' exemple que tocava llegir en semblant dia, lo que efectúa ab ben curt espay y tractava del *Amor filial á Ma-*

ria, referintse al Beato Alfonso Rodriguez de la Companyia de Jesús. Va sortirse 'n del millor modo que va poder, y un cop hagué acabat, trayent de dins d' una capsa de cartró un acordeon bastant tronat, comensá á fer l'acompanyament ab compás de polka, de las cóplas que s' havian de cantar, y donant un fort cop de peu per indicar l' entrada, se va posar á cantar la senyora Pepa ab una cara tan satisfeta, com si hagués menjat per vint:

«Benéfico hiere
luminico rayo,
del sol que engalana
las flores de Mayo.»

A lo que contestaren á coro tots los presents, y d' una manera esgarrifosa:

«Dulcisima Virgen,
del cielo delicia,
la flor que te ofrezco
recibe propicia.»

May havia sentit cantar d' un modo tan desguitarrat. Sort qu' en aquell precís moment, va entrar la minyona avisant á la senyora Pepa que quan tinguessin gust, tenian los macarrons á taula, y valentme d' aquell moment tan oportú, y sortint d' allí dins escapat com una rata, no sens haver dirigit un respectuós *passinho bé* á la concurrencia, vaig pujar de dos en dos los esglaons d' aquella escala, ab lo nas ple y embaumat de perfum de flors passadas y de pudor de cramell de ciri, en tant que

pel cel-obert se sentia lo cant d'alguna raspa qu'entonava ab to de mofa:

«Dulcísima Vircan
dal sielo dalisia...»

SANTIAGO BOY.

LLIBRES

POESÍAS de VÍCTOR BALAGUER.—Forma 'l primer volúm de las publicacions de la *Biblioteca Museo-Balaguer*, y en ell hi van compresas un gran número de composicions castellanas en sa inmensa majoria, haventhi també algunas de catalanas, italianas y provençals, casi totes inéditas. Lo poeta, al dotar á Vilanova y Geltrú ab lo magnífich Museo-Biblioteca, feu donació aixis mateix, no sols de tots los seus objectes d'art y llibres, sino també de tots los seus papers, entre 'ls quals s'hi contan no pocas composicions que no havian sigut encare colleccionadas.

Balaguer apareix en ellas lo poeta inspirat de tots tan conegut y aplaudit, fent gala en sos versos de aquell calor vital y comunicatiu y de aquella forma ampla, gallarda, sempre entonada, que son los distintius de la seva inspiració.

Pochs escriptors del nostre renaixement s'han mostrat tan pródichs y á la vegada tan opulents en las sevas inspiracions.

Sense ser las de aquesta collecció poesias las mes notables de las moltes que ha publicat, no per aixó deixa de reflectirse en totes y cada una d'ellas l'elevada personalitat del insigne poeta.

EPISTOLARIO.—*Memorial de cosas que pasaron por D. VÍCTOR BALAGUER*.—En dos volúms impresos ab molta elegancia hi están continguts un bon número de sabrosos treballs històrichs y literaris, escrits la major part d'ells en forma epistolar. Entre ells hi ha lo següents: *El renacimiento catalán—En el Monasterio de Piedra.—El Idealismo.—La Biblioteca-Museo de Villanueva y Geltrú.—Las ruinas de Poblet.—La noche del 25 de Julio de 1835 en Barcelona.—Mis recuerdos de Italia.—La Noche buena en Cataluña.—La tragicomedia titulada: Ferdinandus Servatus.—Recuerdos del Montseny.—La literatura catalana.—La casa de Moncada y La cuna de Cristóbal Colón.*

La sencilla enumeració dels títuls que acabem de citar basta pera donar una idea del *Epistolario* del Sr. Balaguer qu'en los treballs de investigació 'ls uns y de amena literatura 'ls altres, ostenta l'erudició del historiador y la fantasia del poeta.

Del *Epistolario*, al igual que d'altras obras del Sr. Balaguer, que han sigut publicadas en aquets últims temps, se destina 'l seu producte en venta al foment del *Museo-Biblioteca* de Vilanova y Geltrú, que vé á ser lo digne coronament de tota una vida de noble treball y de patriòtich desprendiment.

Altres llibres rebuts:

Concepto de la antiseptia interna en las enfermedades infectivas de la infancia.—Discurs llegit en la Real Academia de Medicina y Cirugía de Barcelona, en l'acte de recepció del Dr. D. JUAN VIURA Y CARRERAS, seguit del discurs de contestació del Dr. D. BARTOMÉU ROBERT.

∴ *Discurso leído por el Sr. D. JOSÉ PELLA Y FORGAS en el Ateneo Barcelonés, con motivo de la apertura de las cátedras.*

∴ *SALTOS DE LIEBRE*, juguèt cómich en un acte y en prosa, original de D. ANTONIO SÁNCHEZ PÉREZ, estrenat ab extraordinari aplauso en lo *Teatro de Lara* de Madrid la nit del 14 de Octubre últim. L'obra aquesta está notablement escrita.

∴ *LA MARE DE DÉU DEL MONT*, drama catalá en tres actes y en vers, original de D. FRANCISCO XAVIER GODÓ. D'ell ens ocupárem oportunament al ser estrenat ab éxit en lo *Teatro Romea*, la nit del 21 de Novembré últim.

∴ *LA NANA*.—Parodia en un acte del drama *Mariana* d'Echegaray, escrita en prosa catalana per D. MANEL ROVIRA Y SERRA y estrenada ab éxit satisfactori, la nit del 11 de Novembre passat en lo *Teatro Granvia*.

RATA SABIA.

LIRICH

Tant lo concert del diumenje com lo del dimars van veure's extraordinariament concorreguts. Dels Concerts Nicolau pot dirse que á la tercera ha anat la vensuda: desde 'l quart qu'era 'l del diumenje, 'l públich va animarse, acudint á aplaudir l'escullit programa, en qual primera part al costat de un número de Beethoven y de Gluck hi figurava la notable overtura de *Romeo y Julieta* del noruech Svendsen. F'rmava la segona consagrada á Wagner lo preludi de *Tristán é Isolda* y la gran escena final de *La Walkyria*, que tingué un éxit entussiasta. Y donava interès á la tercera la primera audició del preludi del *Rey Manfred* de Reinecke, que sigué frenéticament aplaudida.

Lo concert del dia de Sant Esteve deixarà també agradable memoria entre 'ls filarmónichs. Las pessas de Mendelssohn, Schumann, Wagner, Massenet y Brahms que figuravan en lo programa sigueren interpretadas de una manera magistral y la major part d'ellas alcansaren los honors de la repetició.

Aixó permet presumir que la companyia lirica de l'orquestra del Liceo acabarà dignament, ab gran satisfacció dels estudiosos professors, del digne mestre director y dels inteligents filarmónichs barcelonins.

¿Y per qué aquests concerts dels diumenjes á la tarde no s'han de aclimatar á Barcelona, com ho están á París, á Madrid y á las principals ciutats d'Europa?

ROMEA

Lo nou drama de 'n Soler: *Las claus de Girona*, alternat ab obras de circumstancias, com *De Nadal á Sant Esteve*, *Garrofa y Pallanca* ó *Los pastores de Betlem* y altras ja representadas en anys anteriors.

Ahir dijous gran ignocentada.

TIVOLI

Ab *La vuelta al mundo* y *Los sobrinos del Capitán Grant* s'han passat las festas de Nadal.

Posteriorment s'ha tornat á representar la sarsuela d'espectacle: *El viaje imprevisto*, adornat ab las hermosas decoracions de 'n Sebastiá Carreras que tant cridan l'atenció del públich.

NOVEDATS

La Lola es una parodia catalana del aplaudit drama *La Dolores*.

Los Srs. Guasch-Tombas y Dalmases-Gil, autors de aquesta producció, han transportat l'acció de la mateixa al Poble Sec, presentant alguns tipos de caràcter popular que provocan sovint las riallas del públich. Lo mestre Jimenez ha escrit per aquesta obra alguns números de música que sigueren rebuts ab aplauso.

Los autors de *La Lola* se vegeren cridats á las

ALEGORIA

—Baixa depressa á la tomba, | que ab las nafras que tragingas,
desgraciat Norante tres, | ja no serveixes per res.

taulas al final de la representació, en companyia dels actors que la executaren ab verdader carinyo.

*
**

Obra en porta: *La llantia maravillosa*, de 'n Conrat Colomer. Serà posada, segons notícias, ab un decorat magnífich, espléndit vestuari y ab lo concurs de un numerós cos de ball.

CATALUNYA

Al èxit de *El Duo de la Africana* y de *Los Descamisados* s'hi ha de afegir el que ha alcansat *El Titirímundi*, escrit pe'ls senyors Monasterio é Ibarsola, y posat en música pe'l senyor Valverde, fill.

Lo llibre es sumament cómich, apareixent curullat de xistes y bonas ocurrencias, que mantenen

continuament la hilaritat del públich. Y en quant á la música sobresurten una massurka molt elegant, un airós pas doble y unas coplas corejadas, qual repetició de mana 'l públich en totas las representacions, valent molts aplausos al senyor Castillo que las canta.

Entre 'ls demés actors se distingeixen la senyora Fernani, la Sta. Gómez y 'ls Srs. Carerras, Pérez y Suárez.

GRANVIA

S'han donat algunas representacions del melo-drama *La pescadora de Arenys*.

Ahirse reproduhi *La llanterna màgica*, de 'n C. Gumá. Al dir que 's reproduhi vull dir sols la llanterna, qu'en quant á las vistas que ab ella s'ensenyan son casi totas novas y de gran actualitat. Ne parlarem més extensament la senmana próxima.

*
**

L'empresa de aquest teatro anuncia lo próxim estreno de las següents produccions: *Teodora*. — *La dama del mar*, de Ibsen. — *Los gitanos de frac*. — *El escrito del muerto* y *La loca de la casa*.

RATA SABIA.

INTERVIEW

—¿Diu si 's pot entrar?—¿Qui es?
—Un noy.—¿No 'n faltava d'altre.
—Diu qu' es l' any noranta quatre, y demana ab interés veure á n' el noranta tres.
—Digas que passi endavant.
—Passa noy.—¿Potsé 'l molesto?
—Ja pots anarte explicant.
—Com que jo vinch al séu puesto, just es que 'm vagi enterant de la méva obligació.
Y he cregut que la manera de comensar ma carrera, es demaná' explicació de [commarxa tot aixó.

Com so jove, no es extrany
 que de vosté un bon consell
 pugui esperarne ab afany,
 puig sent d' edat...—Tinch un any.
 —¡Un any diu!—Y m' han fet vell.
 Vaig venir, com ara tú
 carregat de bons intents
 y ab un any sol, aquí 'm tens
 arrugat, pansit, madú,
 cabells blancs y sense dents.
 No n' hi ha hagut cap que logrés
 de nostres antepassats,
 que 'l mirar tants disbarats,
 al cap d' un any no volgués
 deixarlos abandonats.
 Perque en lo mon, no exagero,
 sols hi veurás mala fé.
 Y per un home de bé
 trobarás cada embustero,
 que may més creurás en ré.
 La *virtut* va tan escassa,
 que quasi se 'n pert la mena.
 Y l' *honradés* ja no passa,
 perque 'ls que ho blasonan massa,
 se la tiran à l' esquena.
 Tothom desitja *medrar*.
 ¡Polítichs! son acabats.
 Tots son bons per governar
 à costa d' empastifar,
 mes no per ser governats.
 Lo talent n' es escarnit,
 qu' en lo mon lo qui sab més
 y sol serne 'l preferit
 no es aquell qu' está instruit,
 sino 'l que té més dinés.
 ¡De religió! Ni pensarhi;
 quasi tots al professarla
 deixant ritos y breviarhi,
 tan sols buscan al entrarhi
 la manera d' explotarla.
 Y aixís pel mateix patró
 sol anar tot lo demés.
 ¡Y 's diu sigle del progrés,
 allí hont sols la progressió

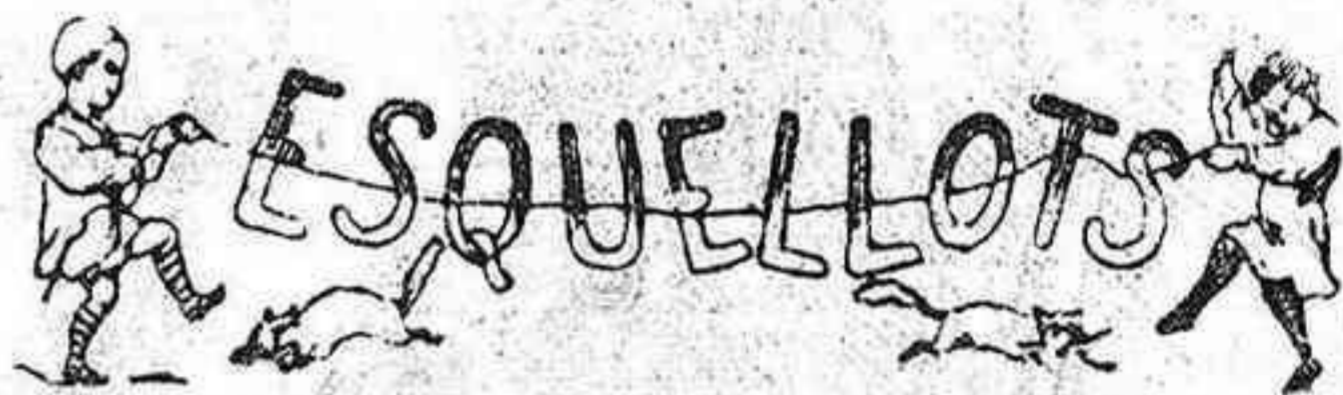
REFLEXIONS D' UN PARE DE FAMILIA

—Los moros de Melilla diuen que 'ls espanyols
 estar *gallinas*. S' equivocan: ara com ara, 'ls es-
 panyols no més estém *per galls*.

es ferho tot al revés!
 Si vols creure 'l méu consell,
 y puig que 'm vens à trobar
 deixa la bola rodar.
 y guardant de ferthi vell,
 procurathí conservar.
 Passa días, déixals dir,
 fent que no 't pugan abatre.
 sofreix, ja que has de sufrir,
 lo temps que tens de servir,
 per ser l' any noranta quatre.
 Que tant si ho fas bé com mal
 may à tots deixas contents,
 puig que 'l trobá inconvenients
 es defecte capital
 de tots quatre continents.
 Ja t' he dit la vritat neta.
 Y aixís ab lo téu permis,
 com que acabo 'l compromís,
 me 'n vaig à fer la maleta,
 perque 'm queda 'l temps precís.

RUBINAT.

Lo famós Moret ha vist que la Junta d' obras
 del Port de Barcelona tenia alguns fondos en cai-
 xa y ha dit:

—Lo que falta al port de Barcelona son uns
 quants empleats que s' encarreguin de percibir
 alguns sous magnífichs, à expensas de la Junta.
 Y com que no 'm faltan amichs que s' están pirant
 pera pescar una bona breva, jo mateix aquesta
 vegada m' encarregaré de repartirlos.

Y l' autor dels tractats de comers que tenen per-
 turbada à mitja Espanya y 'l negociador de la pau
 ab los moros que té indignada à l' altra mitja, ha
 tractat de inaugurar lo sistema originalíssim de
 disposar de uns fondos que no son séus, en bene-
 fici dels séus camaradas.

Naturalment, semblant pretensió ha tingut la
 gracia de soliviantar al Comers de Barcelona qu'
 es l' únich que paga cantitats inmensas en forma
 de drets extraordinaris, al objecte de que tinguém
 port y no pas perque vinguin à gaudirse 'n los
 amichs del Sr. Moret.

A la construcció del Port de Barcelona l' Estat
 no hi contribuheix ni ab un céntim, y ab tot, lo
 govern se reserva 'l dret de perturbar, d' emboli-
 car, de retardar l' aprobació dels projectes y la re-
 solució dels expedients: y no tenintne prou ab
 aixó ara voldria crear empleos nous, com si 's trac-
 tés de cosa propia, de la qual pogués disposarne à
 la mida del séu gust.

Veurém si 'l Comers de Barcelona, secundant
 enérgicament à la Junta d' obras del Port, se de-
 cideix de una vegada à posarli 'ls peus à rotllo.

Entre 'ls agraciats ab lo premi segon de la rifa
 de Nadal que vá caure à la Corunya s' hi contan
 42 carrabiners.

Si tots son solters, may tindrán millor ocasió que
 la present per arribarse fins à Zaragoza à veure
 si poden casarse ab las criadas que han tingut la
 sort de pispar lo primer premi.

Els y ellas mereixen ser condecorats.

Y al efecte poden obter à la creu del matrimoni.

DESPEDIDA DEL ANY

—Mestressa, d' aquestas festas aquí tens lo que ha quedat:

vés si te 'n podrás fé un traje, una mica aprofitat.

Tenim que 'l café artificial, segons los anàlisis practicats últimament, no resulta nociu á la salut.

Per lo tant l' autoritat ha resolt que la séva fabricació siga licita, sempre que l' industrial al fer la venta manifesti al comprador la classe de café que li entrega.

Res mes fácil que 'l cumpliment de aquesta petita exigència.

L' industrial no tindrà cap inconvenient en dirho, y 'l comprador no 'n tindrà tampoch cap en escoltarho.

Pero 'l café artificial passarà á las botigas al menudeig, y de allí sortirà barrejat ab lo café legítim, y com á tal será pagat pel consumidor.

Per lo tant encare que no resulti nociu á la salut, resultarà nociu á la butxaca, al paladar y á la moralitat.

Tot aixó podria evitarse si las autoritats prohibissen resoltament l' exercici de una industria, quals productes no poden servir pera res mes que pera enganyar al próxim.

Pero jo ja ho veig, los fabricants de café artificial sempre podrian dir als nostres governants:

—¿Y las eleccions que solen fer vostés no son també de farina d' aglans? ¿Desde quant no 'ns ha de ser licit á nosaltres fer lo mateix que fan vostés? Hi ha que desenganyarse: som al ball y hem de ballar.

«¿Qui enganya á qui?» Aquest y no altre es lo lema *fi de sigle*, per culpa de tots.

Una anécdota genuinament barcelonina que 's remonta á alguns anys enrera.

L' héroe de la mateixa sigué 'l conegut Moro Benani, que 's guanyava la vida venent quincalla y diversos objectes.

Sent moro com era, un capellá, individuo de la Societat catequística, tractá de convertirlo y batejarlo. Lo moro Benani 's mostrava molt sumís y per últim s' arribá á convencer de que l' única religió verdadera era la católica.

¡Quin triunfo pel capellá!....

Ja s' havia fixat la fetxa del bateig, ja s' havian fet tots los preparatius necessaris perque l' acte tingués tota la importancia deguda tractantse de un moro tan conegut á Barcelona, quan en Benani vá dir:

—He pensat molt lo pas que vaig á donar, y trobo que pot perjudicarme en alt grau.

—Expliquis—digué 'l séu catequista.

—Si, senyor:—afegi 'l moro—la major part dels articles que vench procedeixen de paissos musulmans. Allá tinch de anar á lo menos un cop al any á provehirme ¿y sab vosté que fins la vida pot costarme si averiguan que m' hi fet cristiá?

—No tinga por, home, no tinga por.

—La por m' ho fa dir. De manera que contat tot y debatut y considerant qu' en l' exercici de la méva industria vinch á guanyar unas set pessetas diarias, vegi si podrian assegurarame vostés aquestes set pessetas y no tinch cap inconvenient en batejarme.

Lo capellá 's quedá blau, y per últim li digué:

—¡Ay jo 't tochl!... ¿Qué s' ha figurat vosté?... ¡Set pessetas diarias!... Miri, assegurim á mi un violari de deu rals, y 'm faig moro desseguida.

Molt notable es lo número que ha publicat *La Ilustració artística* de la casa editorial de Montaner y Simon ab motiu de las festas de Nadal.

Una multitud de notables dibuixos deguts á nostres primers artistes y de traballs literaris alussius á la festa de Nadal, suscrits tots ells per reputadíssims escriptors, colocan aquest número al nivell dels millors que publican las principals ilustracions estrangeras.

¡Amigo, l' última sessió del Ajuntament!... ¡Vaya una manera de obrir las mans y de repartir di-

ners!... Tot se 'n vá anar en aprobar comptes, en nombrar pensionats, en adquirir llibres, en distribuir gangas y brevas!...

L' Ajuntament actual está á punt de anarse'n al altre barri y no té prou temps per fer un bon testament, que siga del gust dels séus legataris.

Entre las adquisicions que 's van acordar, s' hi conta la de 100 exemplars del llibre titulat: *El protector de los pájaros*.

Lo Sr. Passarell vá dir:

—Voto ab entussiasme aquest dictámen.

Los comptes del petróleo consumit durant lo mes de novembre últim s' elevan á la xifra de 6,144 pessetas.

¡Mes de 40 duros diaris gastats en petróleo per l' alumbrat públich!...

¿No es veritat que per gastarse tan petróleo á pesar del gas y de la electricitat, hi ha molt poca llum?

Alguns comptes de la casa de Successors de Ramirez y C.^a també varen ser aprobats, sens la mes mínima discussió.

L' arcalde, com de costum, va retirarse del saló durant l' aprobació de aquests comptes.

Perque, encare que la cosa no fassi molt bona impressió en lo públich, lo qu' es ell un *mal paper* no vol ferlo de cap manera.

L' Associació de Publicistas, á la qual tinch l'

honor de perteneixer, sigué obsequiada ab l' us gratuí del Invernácul del Parch.

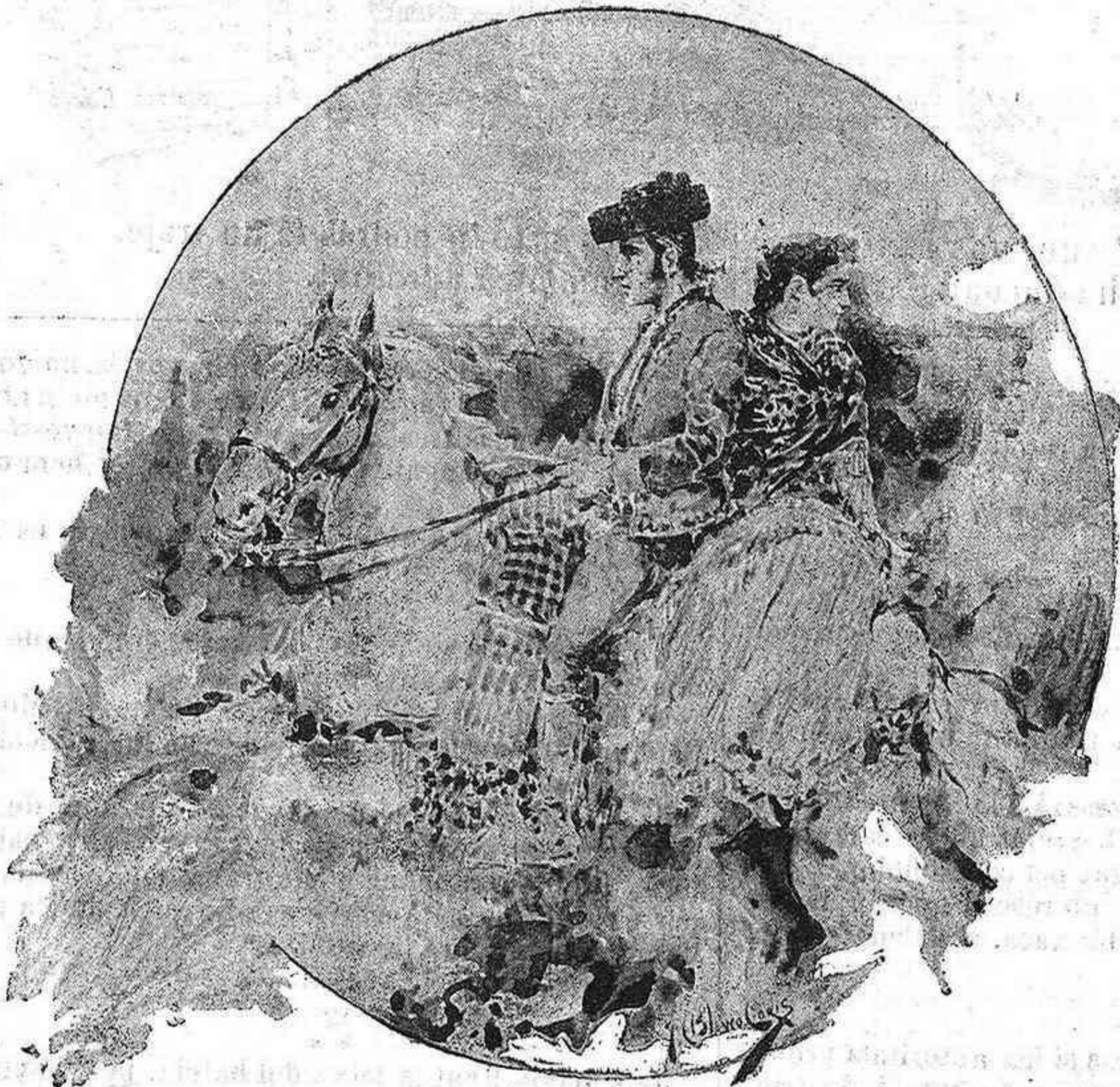
Com á periodista deploro vivament que l' Associació s' avingui á viure de gorra. Los periodistas hem de censurar tots los abusos, y no es bona manera de ferho; acceptar l' us de una dependencia del Parch que, segons resan los anuncis, «*es propiedad de todos los ciudadanos*» y no dels publicistas solament.

Además que al veure que s' admet com á punt de residencia l' Invernácul del Parch, qualsevol creurá que l' Associació de Publicistas nascuda ab tant vigor, es una trista planta d' estufa, que necessita una atmósfera artificial per no assecarse.

A pesar de las disposiciones sanitarias vigents que prohibeixen la introducció dels cadavres en las iglesias, al procedirse al enterro del canonge Tintorer, se li vá dir un ofici de cos present á la Catedral.

Está vist.

GENT D' ANDALUCIA

Ell es un contrabandista que treballa activament; pero ¡no es mal *contrabando* lo que porta en 'quest moment!

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona.—Correu - Apartat, número 2.

ALMANACH

DE

La Esquilla de la Torratxa

pera l' any 1894

Preu: 1 pesseta

ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

pera 1894

Preu: 2 ralets

GRAN SURTIDO

DE DIETARIOS Y AGENDAS DE BUFETE

Desde 1 á 4 pesetas

Magníficas tapas ab planxas dauradas per enquadernar

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

Preu: 1.50 pesetas

Surtido completo de libros para

AGUINALDOS

L' HOME DELS NASSOS

PER

M. FIGUEROLA ALDROFEU

Preu 1 pesseta

ALMANAQUE KNEIPP

PARA 1894

redactado por el párroco Sebastián Kneipp

Precio 1 peseta

Última obra de C. GUMA

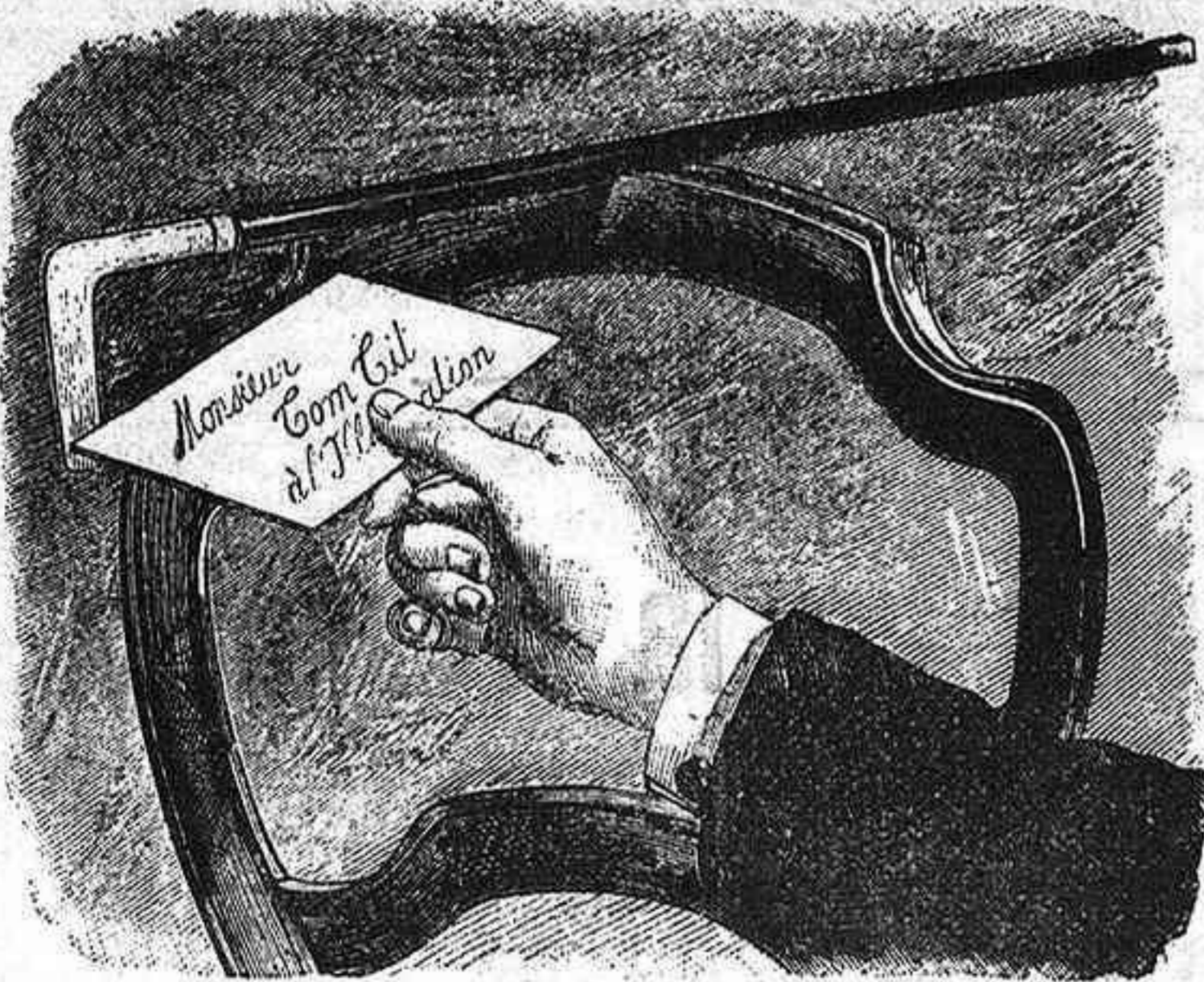
UNA AVENTURA DE AMOR

Ilustrada per M. MOLINÉ

Preu 2 rals.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mutuo, ó bé, en sellos de franqueig al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém d' estravios, no remetent ademés 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls atorgan rebaixas

DISTRACCIONS CASULANAS

(De la obra *Tom-Tit* de la casa Fuentes y Capdeville.)

LA FORSA DE L' ATRACCIÓ

Sense aparato de cap género pot demostrarse ab molta facilitat.

No han de fer res més que colocar un bastó en equilibri, atravessat sobre 'l respaldo de una cadira. Agafan una tarjeta qualsevol y la fregan ràpidament per la seva màniga, després de secarla ben bé prop del foch. Llavors, acostan la tarjeta al bastó, sense arribar á tocarlo y seguidament veurán com en virtut de la forsa de l' atracció, lo bastó anirà moventse com si la tarjeta l' estirés, fins que acabarà per perdre l' equilibri cayent del respaldo de la cadira.

Quan entitats com lo Cabildo Catedral faltan tan obertament á las lleys, bé podém dir que hi ha gent qu' en lloch de donar llum, dona.... *encens*.

Al *Real Aquarium* de Londres, ha tingut lloch un certámen de barbers.

Los héroes de la competencia barberil han sigut los anomenats Wick y Lloyd, que son dos lleonets de la navaja y 'l sabó.

Un dels incidents curiosos del *macht* sigué 'l treball de una filla de 'n Wick, qu' en sis minuts vá afeytar á cinch individus.

Lo séu pare vá afeytarne 40 en menos de un quart d' hora y en Lloyd 41.

¿Volen una habilitat més portentosa?

* *

Donchs aquí á Espanya tenim qui deixa molt endarrera á aquest parell de rapa-barbas inglesos.

Com per exemple 'l Sr. Gamazo, qu' en menos que canta un gall, no més que posant una firma al peu de qualsevol decret, deixa afeytats á milions de contribuyents espanyols.

Y á pel y á repel.

Llegeixo en un periódich que la fortuna particular del Papa Lleó XIII ascendeix á uns cinquanta milions de duros.

O com si diguessim á 250 milions de missas.

La major part de aquesta suma no gens despreciable, 'l Papa la té colocada á Inglaterra.

No sembla sino que 'ls capitals estigan més segurs entre protestants qu' entre catòlichs.

La Tabacalera manté un numerós resguart per

evitar lo contrabando. Vol que 'ls espanyols morim del seu tabaco y ningú la treu d' aquí.

Ara bé: al formularse 'l contracte de arrendament ab lo Govern, l' Hissenda 's comprometé á facilitar lo resguart que la mateixa tenia.

Pero la Tabacalera l' aumentá, y á última hora ha sortit ab la pretenció de que l' Estat ha de abonarli l' import de aquest augment.

* *

Lo consell d' Estat tenia l' encárrech de dirimir aquesta diferencia, y va ferho l' altre dia, quedant empatada la votació. Quatre concellers votaren per l' Estat y 'ls altres quatre per la Tabacalera.

Lo president havia de decidir, y ho feu votant en favor... ¿de l' Estat?...

No, senyors: en favor de l' Arrendataria.

* *

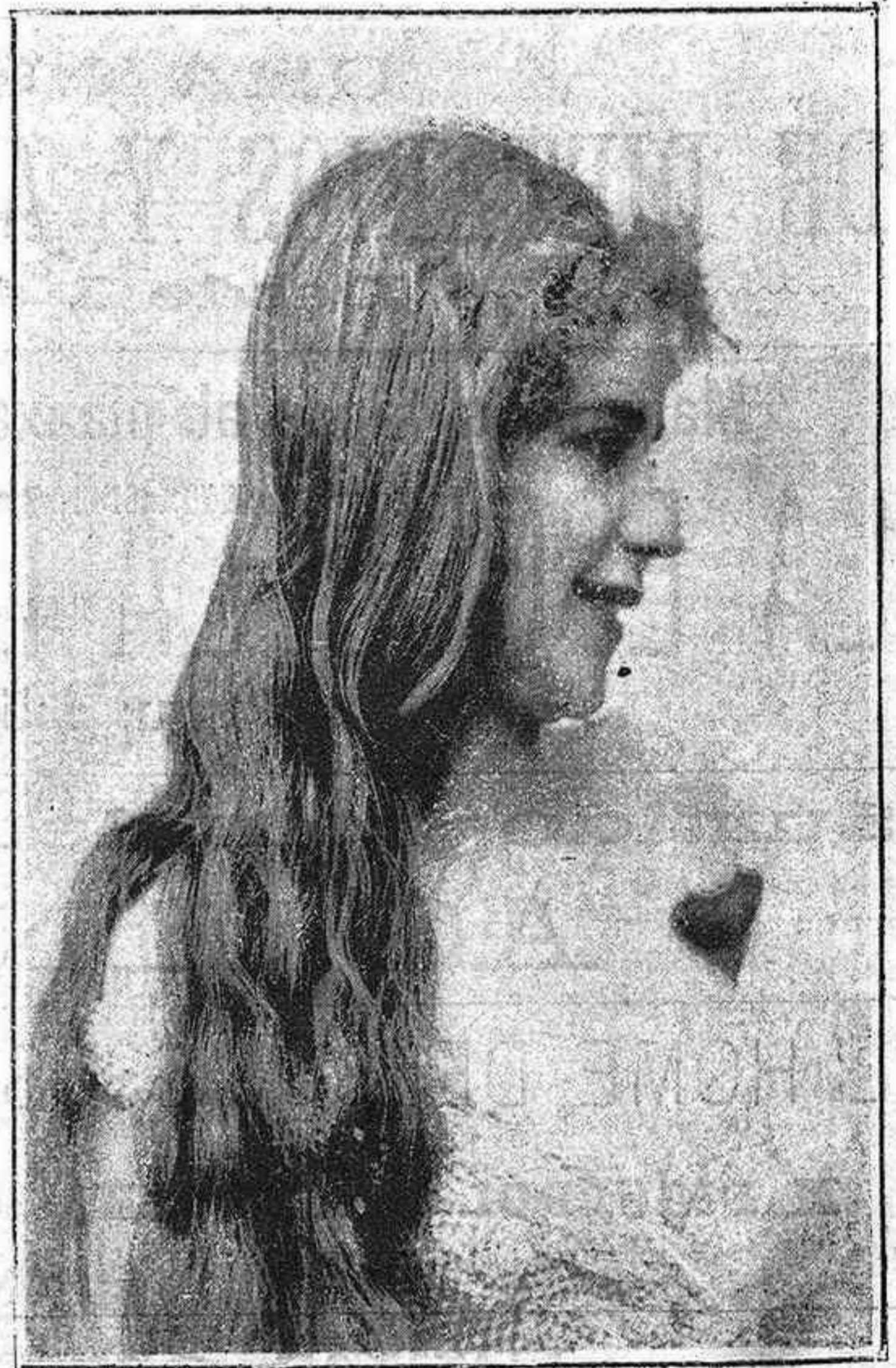
Resultat de aquesta sentencia:

Que l' Arrendataria cobrarà de moment 36 milions de rals.

¡Magnífica breva!...

¡Y quin contrast ofereix aquesta breva ab los escanya-pits, que 'ns veyém obligats á fumar los infelissos espanyols!...

FILLAS DE EVA

Fot. Daireaux.—Paris.

Sempre va despentinada y diu que ho arregla aixís per demostrá á la parroquia que no porta res postís.

Barcelona.—A. López Robert, impresor.—Asalto 63.